

[Per Federspiel.]

kes eller lægges ud i u-landene. Den har netop sin basis her og fungerer overordentlig effektivt, som den er.

Det folketingsudvalg, der nu tænkes ned-sat, vil jo få lejlighed til at følge hele udviklingen i bistandsarbejdet, og jeg vil også gerne understrege, at det ikke er hensigten med dette udvalg at gribe ind i andre af dette høje tings funktioner, herunder navnlig finansudvalgets bevilgende og kontrollerende myndighed med hensyn til administrationen af bistand.

Vi kan som sagt ikke acceptere de ændringsforslag, der er stillet af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, ikke fordi vi i og for sig anser dem for særlig principielle, men fordi der nu er skabt en helhed omkring hele denne administration, som må have lejlighed til at udvikle sig i perioden, indtil lovgivningen på ny kommer til revision. Derfor kan jeg anbefale de ændringsforslag, der er stillet af ministeren.

Skovmand: Der er ikke sket store ændringer med dette lovforslag, siden det var til første behandling. Ud over en rent teknisk ændring af paragraffen vedrørende det stående folketingsudvalg har ministeren og udvalget kun foreslået en ændring af formålsparagraffen. Denne ændring er endda kun sket efter ønske fra socialdemokratiet, der ønskede, at ordene „politisk uafhængighed“ indgik i formålsparagraffen. Denne tanke er naturligvis sympatisk, og jeg skal også anbefale, at man stemmer for ændringsforslaget. Jeg må dog samtidig gøre opmærksom på, at ændringen har betydet, at paragraffen har fået en mere uklar formulering på andre punkter. Man kan, hvis man læser den meget pedantisk, godt få den opfattelse, at man kun kan støtte social fremgang, hvis det sker som følge af økonomisk vækst. Jeg vil gerne understrege, at dette ikke er min opfattelse, og jeg håber, denne betragtning deles af ministeren, som jo skal bruge formålsparagraffen til at administrere efter.

Det er efter min opfattelse utænkeligt, at man i længden kan fastholde en økonomisk fremgang, hvis ikke denne fremgang kommer hele befolkningen til gode. Et samfund med voksende social skævhed arbejder på et usundt grundlag og kan let udsættes for en

revolution, der for lange tider sætter den økonomiske vækst i stå. Cuba er et godt eksempel herpå. I dag, mere end 12 år efter at Batista blev styrtet, er gennemsnitsindkomsten pr. cubaner formentlig mindre, end den var på Batistas tid. Til gengæld har man nu fået etableret så gode sociale forhold, at man i fremtiden vil have et bedre grundlag for økonomisk vækst.

Bortset fra denne betragtning må det også være naturligt, at den sociale fremgang har en høj prioritet i vores businessvirksomhed. Det er dog til syvende og sidst af humane grunde, vi hjælper u-landene. Hvad er denne hjælp værd, hvis den f. eks. fører til, at visse befolkningsgrupper som følge af vores bistand bliver ringere stillet, end de var i forvejen?

Fra SF og socialdemokratiet er der stillet ændringsforslag, som går ud på afskaffelse af de begunstigelser, der i øjeblikket indrømmes virksomheder, der investerer i u-landene. Man ønsker således at afskaffe garantiordningen mod tab som følge af uforudselige ændringer i den politiske situation, f. eks. nationaliseringer, og man ønsker at afskaffe fonden til fremme af u-landenes erhvervsliv, den såkaldte industrialiseringsfond. De to partiers begrundelse er, at der er tale om en rent kommerciel virksomhed, der ikke hører hjemme i denne lov. Også det lyder vældig kønt, det er en god liberalistisk tankegang. Men mon de to partier har tænkt særlig meget over, hvad det er, de foreslår? Hvis de får deres vilje, vil resultatet formentlig blive, at der foretages færre danske investeringer i u-landene. Det er, hvad det er. Værre er det, at man samtidig fjerner muligheden for at styre udviklingen. Er det i socialdemokratiets og SF's interesse? Det er i hvert fald næppe i u-landenes interesse.

Det er nærliggende at sammenligne u-landenes situation med den situation, de danske egnsudviklingsområder har været i og til dels stadig befinder sig i. På samme måde, som det har været naturligt for den danske stat at give særlige begunstigelser til den industri, der er flyttet til egnsudviklingsområderne, må det i dag være naturligt at støtte den industri, der flytter til u-landene. Det er blot ikke tilstrækkeligt at yde støtte. Staten må også arbejde for, at det er den rigtige form for industri, der flyttes ud, den industri, der skaffer u-landene eksport-